

ekben – a két fogalom egyenértékűnek mutatkozik; a különbség mégis érzékelhető. Vélhetően azért, mert az északi szlávok éppenséggel a folyók felső szakaszának vidékét kedvelték lakhelyként, ahol pedig a hajózhatóság nem igen jellemző. A magyarban a sekély vizű átkelőket a *kelet*, *kelő* fejezte volna ki találóan (vö. pl. 1295: *Wyzkeleth* VSOS. I, 299), de ez széles körben nem terjedt el. A gázló pedig csupán a 15–16. sz.-tól mutatható ki nyelvünkben. A *rév*-en kívül így nem maradt más, mint a *brod*. Idegen származása ellenére ezért volt talán elfogadhatóbb a magyarság számára, mint a *most*.

SZABÓ G. FERENC

Vizsgálatok a növénynevekből alakult helynevek körében

Bélbor

Maroshévíztől észak-északkeletre, a Gyergyói-havasok északi részén, a Kis-Beszterce forrásvidékének zárt szerkezetű medencéjében található Erdély legmagasabban (966 m) fekvő községe. Jórészt román nemzetiségű lakossága zömmel Moldvából beszivárgó havasi pásztorokból, részben pedig a Gyergyói-medencéből felhúzóódókból tevődött össze (l. SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 8 és ORBÁN: Szék. 2: 124). Nevének főbb történeti adatai: **1751:** *Bélbor* (Magyar Nagylexikon 3: 508); **1808:** „*Belbor* vel *Belbora* val.” (LIPSZKY: Rep. 2:15); **1839:** *Bélbor* (Suciu 1:79); **1850:** *Belaboru* (uo.); **1857:** *Bélbor* (Erdély 1857. évi népszámlálása. Bp., 1992. 463); **1864:** *Bélboru*, *Bilboru* (SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 25); **1882:** *Bélbor*, *Gyergyó-Bélbor* (JUHOS: Hnt. 26); **1944:** *Bélbor* (Hnt. 114); **1997:** *Bilbor*, *Bélbor* (Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 121).

A helységnév keletkezésmódjáról többen is nyilvánítottak véleményt. 1864-ben helyi adatközlők úgy tudták, hogy *Bélbor* a nevét legelső lakójától, *George Bilboru*-tól vette, aki előbb egy hegyre telepedett le, és a hegyet nevezték el róla, majd a név később ráragadt a kialakuló községre is (SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 25). E meglepően sok konkrét részletet tartalmazó közléshez hozzátehetjük, hogy *Bélbortól* nyugatra egy 1087 m magas hegynek ma is *Piciorul Bilborului* [1915: *Bélbor*. l. 75 000-es térkép] ~ *Bélbor lába* [1942: Székelyföld². l. 200 000-es térkép] a neve. Ám román *Bilboru* csn. sem CONSTANTINESCU (DOR.), sem IORDAN (DicțFam.) szótárában nem található.

PAIS (MNY. 8:394) a közeli *Borszék*-kel kapcsolta össze a *Bélbor* nevet, és úgy vélte, hogy a környéken fakadó savanyúvízforrások (borvízkutak) voltak a névadás indítékai, s a *Bélbor* névben is „alighanem a borvizet alkotó *bort* kell értenünk”. Tehát *Bélbor* nevet magyar névadás eredményeként gyanította.

Az erdélyi GUSTAV KISCH kétféleképpen, a románból és a magyarból is etimologizálta a magyar *Bélbor* ~ román *Bilbor* helységnevet. Előbb román *bilbor*

'fenyő', illetőleg *bálbor* 'hegyi gólyahír, Bergranunkel' növénynevet keresett bennük, rámutatva arra, hogy nincs itt semmi ellentmondás, mert a hegyi gólyahír éppen fenyvesekben díszlik (GUSTAV KISCH: Siebenbürgen im Lichte der Sprache. Ein Beitrag zur Kulturgeschichte der Karpathenländer. Leipzig, 1929. 98–9). Utóbb a magyarból magyarázta a *Bélbor*-t, mégpedig olyan összetételként, amelynek előtagja a magyar *bél* 'Darm, Eingeweide', utótagja pedig a *bor(víz)* 'Sauerbrunnen'. Tkp. értelme: 'borvízvidék belseje' (KISCH: i.m. 141).

KISCH magyarázatai közül IORDAN (TopRom. 61) azt tette magáévá, amely szerint a *Bilbor* előzménye 'fenyőerdő, fenyves' jelentésű román szó volt, s ezt megtoldotta azzal, hogy (PETROVICI szerint) az első szótagban a szláv *běľb* 'fehér' rejlik (i.m. 92).

Az ellentétes vélemények szembeállítását követően tanulmányozzuk át BORZA kitűnő román etnobotanikai szótárát, keresve olyan növénynevet, amely *Bilbor* ~ *Bélbor* nevével összecseng. Ilyeneket két növény román nevei között találunk. Az egyik a 'Caltha palustris (subsp. laeta); (hegyi) gólyahír' *bilbor* neve (BORZA: DicțEtnobot. 38). A másik a havasi réteken tenyésző 'Trollius europaeus; zergeboglár' nagyszámú változatban jelentkező neve: *balbor*, *bălboare*, *bălbor*, *belbor*, *bilbor*, *bulbor*. Minthogy a 'Trollius europaeus; zergeboglár' köznyelvi román egyenértékűje az onomatopoetikus eredetű *bulbuc* (DEX. 102), s ennek (alapjelentéséből, a 'buborék'-ból következően) 'örvény, forgó' jelentése is van (IORDAN: TopRom. 106), és ugyanez a jelentése megvan a román nyelvjárási *bilbor*-nak (DLRM. 82; Román–magyar szótár 1: 129) is, nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy a román *belbor*, *bilbor* stb. növénynév etimológiailag is valahogyan összetartozhat szinonimájával, a *bulbuc*-kal, s annak akár alaki variánsának tekinthető (A román *bulbuc* átkerült az erdélyi magyar nyelvjárásokba mint *bulbuk* 'buborék': RK. 84, BAKOS: RET. 450). A román *bilbor*-nak a francia *boule d'or* (tkp. 'aranygolyó') 'Trollius europaeus' átvételeként való magyarázatát (így CIORANESCU: DicceEtRum. 81) íróasztal melletti tudákos etimológiaként minősítem.

Visszatérve a *Bélbor*, *Bilbor* helységnévhez a legvalószínűbb származtatási lehetőségnek azt tartom, hogy 'zergeboglár' jelentésű román növénynévi eredetű helynévvel van dolgunk. Mindaz, amit a helység fekvéséről, első (és későbbi) lakosairól tudunk, csak erősíti ezt a feltevést. Lehet, hogy eleinte a településtől nyugatra emelkedő hegy viselte a rá jellemző növényre utaló nevet, amint az 1864. évi adatközlők is a hegynévnek adták az elsőbbséget, s a településre később vonódott át a jellegzetes növényének tömeges előfordulásával figyelmet keltő hegy neve.

Brusztura

A kárpátaljai Taracköz helységnél jobb felől a Tiszába ömlő Tarac folyó felső folyásánál fekvő falu BÉLAY (Már., Térképmelléklet) szerint 16–17. századi település. Fontosabb történeti adatai: 1773: „[Latina, Hungarica, Ruthenica:] *Brusztura* [Valachica:] *Brusztur*” (LexLoc. 133); 1808: „*Brusztura* val.” (LIPSZKY: Rep. 1:81); 1930: *Brustury* (ComMarmUg. 83); 1944: *Brusztura* (Hnt. 137), *Bruszturi*, *Брустуры* (Hnt. 640). 1946-ban a falu nevét az ukrán *Лоньхис*-ben (ZakarpObl.

646) állapították meg. – A *Brusztura* helységnév román eredetű. Többfelé van román *Brustura*, *Brusturi*, *Brustur(ul)* stb. földrajzi név (IORDAN: TopRom. 62, Suciú 1:107). Ennek növénynév az előzménye; vö. *brustur* ~ *brusture* 'nagy bojtorján, Arctium lappa'. Végső forrása bizonytalan; talán a déli szlávból való (CIORANESCU: DiccEtRum. 108, PAPAHAĞI: DictArum.² 285). Az alapszóként számba vehető bolgár *бръщѫ* ~ *бръщѫ* 'festő buzér; Rubia tinctorum' növénynévhez l. BEtReč. 1:80, 81). A román névalak úgy keletkezhetett, hogy a többes számú *brusturi*-t egyes számú alakként kezdték használni. E jelenséghez l. latin *favus* 'a méhek viaszépítménye, lép' > román (rég) *fag* 'ua.' > mai román *fagure* 'ua.'. Az erdélyi magyar nyelvjárási *brusztur* ~ *brusztuj* 'bojtorján' (RK. 79; BAKOS: RET. 285) átvétel a románból. Ugyancsak román jövevény az ukrán *брюшня* 'bojtorján' (ESUM. 1:270). – Az 1946-ban megállapított ukrán *Лоньхис* helységnév tükörfordítás eredménye; vö. ukrán *лоньх* 'lapu, bojtorján'.

Egy Borsa környéki *Brusztura* [1828: *Brusztura*; Suciú 1:107, de l. 1914: *D. Brustur* 'egy 964 m magas hegy Borsától délkeletre': Felsővisó. 1: 75 000-es térkép is] település Borsához tartozott. – A Bihari-Hegyközben lévő *Tataros* [1360: *Tatarapatak*; JAKÓ 363; 1490: *Tatharos*; uo.; etimológiájához lásd: KNIEZSA: MagyRom. 1:193] román neve *Brusturi* [1808: „Tatáros l. *Brusztur* val.”; LIPSZKY: Rep. 1:673]. – A Zilahtól kelet-délkeletre fekvő *Somróújfalu* [1722: *Somorouj Fallu*; Suciú 1:107, de l. 1585: *Ujfalu*; uo. is] román neve ugyancsak *Brusturi* [1733: *Brusztur*; Suciú 1:107]. – Az Arad megyei Nagyhalmágytól északra található *Brusturi* [1760–62: *Bruszturi*; Suciú 1:107] részére 1909-ben az országos helységnévrendezés során a *Páfrányos* nevet állapították meg pontatlan tükörfordítással (MEZŐ: HivKözs. 2:159). Ki akarták zárni a máramarosi *Bruszturá*-val való összetévesztés lehetőségét. A nagyvonalú „fordítást” némileg az is menti, hogy a *páfrány* különféle lágy szárú virágtalan növény népies megjelölése, és akárcsak a *moszat*, *moha*, *gomba*, *zuzmó* stb. féle gyűjtőneveknek, neki sincsen faji vagy nemi latin megfelelője (CSAPODY–PRISZTER: MNövSz. 30). – A *Páfrányos*-ra magyarosított Arad megyei *Brusturi* nevű falutól nyugatra fekszik *Brusturescu* [1619: *Bruszturez*; Suciú 1:107; ehhez l. román *Brustur* szn., csn.: CONSTANTINESCU: DOR. 423, IORDAN: DictFam. 82). Ennek nevét 1907-ben hangzásbeli átalakítással *Borosztok*-ra (MEZŐ: HivKözs. 2:159) magyarosították. – A Gyimesi-szoroson túl, a Tatras folyó moldvai szakasza mentén fekvő, székeles-csángó nyelvjárásban beszélő magyaroktól (is) lakott *Bruszturósza* [1916: GYÖRFFY ISTVÁN: A moldvai csángók néprajzi térképe; 1979: *Bruszturósza*: ÚMTsz. 1: 71] neve a román *Brusturoasa* (tkp. 'bojtorjános'; l. IORDAN: TopRom. 468) átvétele.

Nyitratormás

A Privigyétől keletre, a Handlova patak völgyében fekvő falu régi magyar neve *Hrenóc* volt; vö.: 1243: *Hyrenouch* (GYÖRFFY 4:399); 1245: *Hornouc* (uo.); 1260: *Hernoch* (uo.); 1430: *Hernócz* (MEZŐ: HivKözs. 2:173); 1773: [Latina] *Chrenovecz*, [Hungarica] *Chrenovecz* (LexLoc. 143); 1808: „*Chrenócz* h.

Chrenowec s.” (LIPSZKY: Rep. 1:94); 1882: *Chrenócz* (JUHOS: Hnt. 49). A *Hrenóc* hn. a szlovák *Chrenovec* hn. átvétele. Ennek tkp. értelme: ’vadon termő tormával benőtt hely’. 1908-ban az országos helységnévrendezés során a falu nevét magyarra fordították, és kiegészítették a megyei hovatartozásra utaló, megkülönböztető szerepű *Nyitra*- előtaggal (MEZŐ: HivKözs. 2:174). Vö. a Baranya megyei *Tormás*-sal (FNESz.⁴ 2:666). Nyitratormást 1960-ban közigazgatásilag egyesítették Nyitraborosznóval. Mai szlovák nevük *Chrenovec-Brusno*.

Salamás

A barcasági Hétfalu és a Székelyföld helységnévgyűjteményeinek, térképeinek tanúsága szerint a Tatrang forrásvidékétől északra egészen a Gyergyói-havasokig, a Küküllőközi-dombságtól keletre a Gyimesi-szorosig számos helyen található *Salamás* hangalakú helynév, többféle alakváltozatban is: *Sajamás*, *Salomás*, *Saramás*, *Solomás*, *Szalamás*, *Szalomás*, *Szaramás*. A teljességre való törekvés nélkül összegyűjtött *Salamás* helynevek előfordulását illetőleg nyolc csomópontot állapítottam meg, egy-egy csomóba gyűjtve az összetartozó, egymásból levezethető hegy-, völgy-, patak-, határrész- és helységneveket.

Salamás ’helység a Székelyföldön Maroshévíztől (Toplița) délkeletre, Sărmaș’ [1819/20: *Maros loka*: Cziráky-féle összeírás: MEZŐ: HivKözs. 2:347; 1850: *Salomás*: Helységnek nevei. Kéziratos helységnévjegyzék: Suciú 2:107; 1853: „Maroslaka és *Salamás*”: BENKŐ KÁROLY 156; SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 51; 1857: *Gyergyó Salomás*: Erdély 1857. évi népszámlálása. Bp., 1992. 346, 348; 1864: *Solomas* sau *Marosloko Siermasu*: SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 51; 1869: *Salomás*: ORBÁN: Szék. 2: 134; 1905: *Salamás*: MEZŐ: HivKözs. 2:347; 1997: *Salamás (Sărmaș)*: Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 143]. – *Nagy-Salamás* ’1399 m magas hegy a Gyergyói-havasokban Salamástól észak-északkeletre’ [1864: *Siarmasiu mare*, *Siarmasiu micu*: SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 51; 1915: *N. Salamás*: Oláh-Toplicza. 1: 75 000-es térkép; 1997: *Sărmaș*, *Nagy-Salamás*: Hargita megye. 1: 150 000-es térkép]. – *Salamás-patak* ’a Nagy-Salamás hegy délnyugati oldalából eredő és Salamás helységnél jobb felől a Marosba torkolló patak’ [1864: *parau Siarmasiului*: SZABÓ T. A.: Gyergyói hn. 51; 1915: *Salamás p.*: Oláh-Toplicza. 1: 75 000-es térkép].

Nagy-Saramás, *Kis-Saramás* ’Medesér két határrésze’ [1864/1888: „*Saramás*, *nagy* és *kis*, dülő Medesér faluban, Udvarhelyszékben”: PESTHY: MoHn. 287].

Salamás ’Kézdivásárhely egyik határrésze’ [1864/1888: „*Salamás*, dülő, Kézdi-Vásárhely mezőváros, Háromszékben”: PESTHY: MoHn. 287].

Salamás-völgy ’< a barcasági Hétfalu helységtől dél-délkeletre > mellékvölgy a Tatrang forrásvidékén, a Nagy-ág egyik bal oldali mellékvölgyének (Markosán völgye) fejénél’ [1889: *Sajamásvölgy*: ÁRVAY 162; 1943: *Salamás*: *Sajmás-vüögy*: uo.].

Salamáspataka ’Gyimesközéplekhoz tartozó településrész a Tatros nagy kanyarulatától nyugat-északnyugatra’ [1892: *Szalamáspatak*: Hnt. 1541; 1903: *Szala-*

máspataka: Gyimes-Pass. 1: 75 000-es térkép; 1907: *Salamaspataka*: Hnt. 905; 1913: *Salamáspataka*: Hnt. 1106; 1941: *Salamáspataka*: Székelyföld: 1: 200 000-es térkép; 1997: str. *Szalamás pataka*: Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 80; 1998: *Szalomáspatak*: Székelyföld². 1: 250 000 térkép]. – Nagy-Salamás '1554 m magas hegy a Naskalat-hegységben Naskalattól (1566 m) délkeletre' [1903: *N. Szalamás*: Gyimes-Pass. 1: 75 000-es térkép]. – *Salamás sarka* '1021 m magas hegy Nagy-Salamástól északkeletre' [1903: *Szalamás sarka*: uo.]. – *Salamás pataka* a Nagy-Salamás oldalából eredő és bal felől a Hidedség patakába ömlő patak' [1997: *päräul Szalamás pataka*: Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 80]. – *Salamás* 'erdős határrész Salamáspataka belterületétől északkeletre' [1997: *Szalamás*: uo.].

Salamás dombja 'erdős domb az észak-hargitai Sikaszó településtől keletre' [1900: *Salamás dombja*: Gyergyó. 1: 75 000-es térkép; 1997: *Salamás*: Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 146; 1998: *Salamás dombja*: Hargita hegység. 1: 110 000-es térkép].

Salamás 'faluszerű település Zágonbárkánytól északnyugatra a Bodzafordu-lói-hegyekben' [1956: *Särmaş, Särämaş*: Indicator: Suciu 2: 107; 1981: *Särämaş*: Covasna. 1: 250 000-es térkép; 1992: *Särämaş, Szaramás*: Erdélyi helységnévszótár. Bucureşti, 1992. 125; 1997: *Särämaş, Salamás*: Kovászna megye. 1: 140 000-es térkép, *Särämaş, Szaramás*: Székelyföld. 1: 250 000-es térkép; 1998: *Särämaş, Salamás*: Székelyföld² 1: 250 000-es térkép].

Salamás 'erdős határrész Gyergyólibánteptől délkeletre' [1998: *Salamás*: Hargita hegység. 1: 110 000-es térkép].

A *Salamás, Saramás*-féle hegy-, völgy-, patak-, határrész- és helységnevek végző soron mind növénynévből keletkeztek; vö. hétfalusi csángó *salamás, sajamás* 'medvehagyma, kígyóhagyma, vadfokhagyma, *Allium ursinum*' (ÁRVAY 161; 1. még: MTsz. 2:333, Nyr. 1908:376, továbbá JÁVORKA SÁNDOR: Magyar Flóra. Bp., 1925. 1:171, MAÁCSZ: FöldrTsz. 26, CSAPODY–PRISZTER: MNövSz. 128, BORZA, DictEtnobot. 16). Feljegyezték -s képző nélküli *šalama* (CsángSz. 138) alakban is.

Az *Allium ursinum* hegyi erdők élő vad hagymafaja, amely bükkösökben, gyertyános-tölgyesekben, erdei patakok és források mentén nagy tömegekben fordul elő mint uralkodó aljnövény (erdőtípusképző). Virágzás alatt gyűjtik, az egész növény *Allii ursini herba* néven drogul szolgál. Belsőleg vértisztító, magas vérnyomás és érelmeszesedés ellen, külsőleg gennyedés ellen használják. Az egész növény erős fokhagymaszagú. Fehéres buroklevelű hagymáját többfelé fogyasztják, kivált a lengyelek, oroszok és tatárok, esetleg hallal főzik meg (PallasLex. 12:45). A hétfalusi csángók kenyérral és szalonnával eszik (CsángSz. 138). A nagyobb mennyiségben fogyasztott növénytől a tehenek teje kellemetlen szagú és ízű lesz (MARZELL: WbDtPfl. 1:210).

A Maroshévíztől délkeletre fekvő *Salamás ~ Särmaş* helységnév eredetét BENKŐ (MNY. 1947:261) a Salamás-patak ki nem mutatott *Särmaş* alakjában vélte megtalálni. Abból indulhatott ki, hogy a magyar *sárma* 'madártej, vadhagyma, *Ornithogalum*' (1807: Magy. Fűvészk. 229) növénynévből képzett erdélyi *Nagysármás, Kissármás* helységnévből átvett román *Särmaşu*: > *Särmaşel* olyan hangváltozást mutat, mint a *Salamás* helységnév román *Särmaş* változata: a ma-

gyar *š* : *š* helyén a románban disszimilációs *s* : *š* jelentkezett. De nem okozhat különösebb gondot a *Salamás*-beli *l* sem, hiszen a *r* és *l* mind a magyar, mind pedig a román nyelvtörténetben kölcsönösen elfoglalhatja egymás helyét. A két szótagú *sármá*-val szemben a három szótagú *salama* (CsángSz. 138) arra a jelenségre szolgál például, hogy a magyarban a szó belsejében a két szótaghoz tartozó mássalhangzó között inetimologikus magánhangzó fejlődhet: *bolgár* > *balagár* (CSÁNKI 5:758), *korcsmás* > *korcsomás* (SchlSzej. 2086.), *Csongrád* > *Csongorád* (GYÖRFFY 1:893), *Fogros* > *Fogaras* (EtSz. 2:318), *Szársomlyó* > *Szársomolyó* (GYÖRFFY 1:313), *Szendrő* > *Szenderő* (GYÖRFFY 1:806) stb. (További példák: NYÍRKOS: Mgh. 94; KISS: NytudÉrt. 139. sz. 25). Botanikailag sincs egymástól távol a *sármá*-val és a belőle szóhasadásszerűen leszármaztatható *salamá*-val jelölt növény: mindkettő hagymás tövű liliomféle vadnövény.

A *salamá*-hoz képest elsődleges *sarma* etimológiája nincs tisztázva. CzF. (5:720) szerint „nevét legvalószínűbben sárga virágu fajtától kapta”. Hivatkozik az ugyancsak hagymás tövű *Gagea lutea* ('sárga tyúktaréj') népnyelvi *sárga sárma* nevére.

A *sármá*-n és a *salamá*-n kívül természetesen a hagymás tövű (bulbus-os) növények legáltalánosabb, legátfogóbb magyar neve, a finnugor eredetű *hagyma* ~ *hajma* is szerepel a magyar helynevekben, mégpedig régóta és nagy gyakorisággal; vö. 1211: „per stagnum *Hagymas*” = tó a ma Apatinnak hívott Bodrog megyei helység határában (PRT. 10:510; l. még GYÖRFFY 1:706 és HA. 1:86), valamint *Hajmás*, *Hajmáskér*, *Kishajmás*, *Nagyhajmás* (dunántúli települések) és *Alsó-hagymás*, *Csicsóhagymás*, *Tordahagymás* (erdélyi települések; mindezekre l. FNESz.⁴). Magán a Székelyföldön is helynévalkotó a *hagyma*: *Fekete-hagymás* '1773 m magas hegy a gyergyói Gyilkos-tótól dél-délkeletre' [1773: *Fekete hagymás*: SZABÓ T.A.: Gyergyói hn. 39; 1997: *Haşmaşul Negru, Fekete Hagymás*: Hargita megye 250 térképpel és 135 fényképpel. Csíkszereda, 1997. 97]. – *Nagy-Hagymás* '1792 m magas hegy a Fekete-hagymástól dél-délnyugatra' [1880: *N. Hagymás*: HÁTSEK: MegyTérk. *Csik megye* a.; 1997: *Haşmaşul Mare, Nagy-hagymás*: Hargita megye ... 97]. – *Hagymás-patak* 'a Fekete-Hagymás oldalából eredő és dél felől a Gyilkos-tóba ömlő patak' [1900: *Hagymás p.*: Gyergyó. 1. 75 000-es térkép; 1997: *Părăuŭl Oii, Hagymás pataka*: Hargita megye ... 97].

A *Hajmás* ~ *Hagymás*-féle helynevek esetében hagymás tövű (bulbus-os) liliomféle vadnövényekben, elsősorban *Allium* fajokban, azaz vadhagymákban, vadfokhagymákban gazdag területre kell gondolnunk. Termesztett hagymával beültetett kert vagy határrész ritkán jöhet számításba (vö. SzA. 4:910). L. mégis *Hajmatábla* (ZMFN. 243: „Az uradalom itt hagymát szokott termesztetni”).

KISS LAJOS